

samme Princip som det, der var nedfældet i det Ændringsforslag, der i sin Tid blev stillet af det ærede Medlem Hr. Hauge som Indenrigsminister, idet hans Forslag gik ud paa, at af den Indtægt, man havde over 100 Kr. paa Landet og 150—200 Kr. i Købstæderne, skulde de første 200 Kr. nedskrives med 50 pCt., de næste 400 med 75 pCt. og Resten med det hele. Det er ganske den samme Linie, man i dette Lovforslag lægger for Statens Ydelse, idet der nemlig af det, man har over den halve Rente — for Ægtepar paa Landet altsaa 183 Kr. — plus 100 Kr., fradrages 50 pCt. af de første 200 Kr. og 75 pCt. af de næste 400 Kr.

Men medens det efter den gældende Lov er saaledes, at de faste Takster er lovbestemt for baade Stat og Kommune, foreslaar den højtærede Indenrigsminister i sit Forslag, at kun Statens Ydelse er lovbestemt ved faste Takster, medens Kommunalbestyrelsens Ydelse indenfor visse givne Regler hviler paa det frie Skøn. Det er den Forandring, der foreslaas. Ministeren har fastsat Taksterne saadan, at de for Familiens Vedkommende er $\frac{3}{5}$ af den nuværende lovbundne Ydelse fra Stat og Kommune og for enligt stillede, Enker og Enkemænd o. s. v., er det $\frac{4}{5}$. Hvis man nu vil spørge om, hvordan det staar i Forhold til det Forslag, som man var ved at enes om oppe i Landstinget — kan jeg vel sige — i Efteraaret 1926, saa er Forholdet det, at efter Forslaget, der forelaa i Landstinget, fik Aldersrentenyderne med en Indtægt af 100 Kr. en Rente af 678 Kr., ved en Indtægt af 200 Kr. var Renten 628 Kr., og ved en Indtægt af 300 Kr. var den 578 Kr.; det gælder Familieforsørgere paa Landet. Efter det Forslag, den højtærede Minister har forelagt, vil Statsrenten for et saadant Ægtepar være 366 Kr.; yder Kommunen den første Trediedel, 122 Kr., kommer vi op paa 488 Kr., og giver Kommunen den personlige Trediedel, der ogsaa er hjemlet Ret til, altsaa andre 122 Kr., kommer vi op paa 610 Kr., ja, hvis man vil gaa op til $\frac{3}{4}$, er vi oppe paa 641 Kr. Men det er endda ikke det højeste, man kan komme til. Der er intet til Hinder for, at Kommunen kan gaa over de $\frac{3}{4}$ af Statens Ydelse for dem, der maatte trænge til det, naar blot man holder sig indenfor den Grænse, der findes i § 6, sidste Stykke, hvorefter den samlede Rente ikke maa overstige $\frac{3}{4}$ af Statsydelsen Aaret tilforn. Jeg skal senere sige et Par Ord herom, jeg nævner det blot allerede nu for at vise, at der er intet til Hinder for, at Kommunalbestyrelsen til enhver, der maatte trænge, kan give det nødvendige. Derfor

er al Talen om, at Lovforslaget vil tage fra de smaa i Samfundet, kun rigtig, naar man vil sige, at Kommunalbestyrelserne ikke vil udnytte Loven, hvor der trænges til, at den udnyttes. Hvis jeg f. Eks. ser paa dem, der har 300 Kr. i Indtægt, saa vil de, hvis de skulde være i Trang, efter Ministerens Forslag kunne komme op paa 641 Kr., medens de efter det Forslag, det ærede Medlem Hr. Hauge stillede i Landstinget, kun vilde kunne faa 578 Kr., plus Dyrtidshjælpen naturligvis. Og medens Aldersrenten efter Ministerens Forslag stopper op ved 797 Kr.s Indtægt, saa stoppede det Forslag, der var stillet i Landstinget, op ved 850 Kr.

Jeg maa sige, jeg forstaar ikke rigtig den Harme og alle de stærke Ord, der allerede er brugt overfor dette Lovforslag. Den blideste Dom, jeg i saa Henseende kan føle, er den, at man overhovedet ikke har givet sig Tid til at sætte sig ind i Forslaget, før man rettede de voldsomme Angreb derimod, thi saadan, som jeg her har sagt, kan Loven bruges. Jeg forstaar, at man er imod det frie Skøn, men man kan ikke sige, at man her gaar hen og tager fra de fattigste i vort Samfund, ganske særlig ikke, naar man ser paa de enligt stillede. Der er jo Forholdet det, at efter det Forslag, der forelaa oppe i Landstinget, kunde en enligt stillet, der havde 100 Kr. i Indtægt, faa 432 Kr. plus nu 42 Kr. i Dyrtidstillæg, altsaa 474 Kr.; efter dette Lovforslag giver Staten til en saadan enligt stillet 270 Kr., og faar han en Ydelse af $\frac{3}{4}$ deraf fra Kommunen, vil han være oppe paa 472 Kr. Ser man paa en, der har 300 Kr. i Indtægt, vil han efter det Forslag, det ærede Medlem Hr. Hauge havde stillet, faa 332 Kr., medens han nu vil kunne faa 385 Kr., saa de enligt stillede, der har liden eller ingen Indtægt, vil ikke alene kunne faa saa stort et Beløb, som det ærede Medlem Hr. Hauges Forslag hjemlede dem Ret til, men endogsaa et større. Saadan ser Realiteterne ud, naar man ser paa Forslaget. Jeg kunde godt fortsætte, men det vil være unødvendigt, idet der vil vise sig ganske de samme Forhold for Købstæderne og for København og Frederiksberg, som jeg her har skildret for Landets Vedkommende.

Men saa kommer vi til selve Princippet i Loven. Som jeg nævnte før, er Hovedformaalet dette, at det Maal af Besparelse, som Ministeren her har sat sig, skulde naas. Der er i saa Henseende peget paa 10—11 Mill. Kr. Om en saadan Besparelse kan naas, vil efter min Mening afhænge af, hvordan Loven bruges. Hvis Loven bruges i fuldt